

THE LITHUANIAN WEEKLY "Vienybe Lietuvniku" Published every Wednesday Brooklyn, New York. Yearly subscription rates: In the United States and Canada \$2.00 To Foreign Countries \$2.50 Advertising rates on application. Address all communications to publishers: J. J. PAUKSTIS K. BRAZYS 120-124 Grand St. Brooklyn, N. Y.

VIENYBĖ LIETUVNIKŲ

"Vienybe Lietuvniku" Išleis kas trečiadienį Brooklyn, N. Y. Prenumerata metams: Suvienytoje Valstijoje ir Kanadoje \$2.00 Europon ir kitur \$2.50 Prenumerata mokama iš viršaus. Prenumeratos metas skaitosi nuo laiko užrašymo, ne nuo Naujo Meto. Apgarsinimų prekių klausite laišku. J. J. PAUKSTIS K. BRAZYS 120-124 Grand St. Brooklyn, N. Y.

Visuomenės, literatūros ir politikos savaitinis laikraštis.

Nr. 36. Brooklyn, N. Y., 8 d. Rugsėjo (September) 1909 m. Metai XXIV

Statistikos klausime.

Jau keletas metų atgal buvo Amerikos lietuviškuose laikraščiuose garsinamas skaitlius lietuvių Amerikoje su pažymėjimu: maždaug tiek ir tiek yra lietuvių Jungtinėse Valstijose. Vienok tikro skaitliaus nieks nežinojo ir dabar nežino. Tam tikslui ir yra šiandien pakeltas klausimas mūsų laikraščiuose apie atskirą ir teisingą Amerikos lietuvių statistiką, kaipo priedinį darbą abelnajai statistikai visų Amerikos gyventojų, kuri bus daroma ateinančiais metais. Laikraščiai: „Vien. Liet.“, „Lietuva“ ir „Tėvynė“ plačiai jau pajudino šį gilų ir svarbų klausimą, jau tapo išreikštos mintys daugelio pavienių ypatų, kaip pradėti darbą. Stoka tik plano bendrumas.

Delei šito Brooklyno lietuvių draugijos, 28 liepos š. m. sušaukė tam tikrą konferenciją. (Dalyvavo nuo aštuonių įvairių draugijų pasitintiniai). Kadangi pajudintas klausimas apie statistiką vien tik da iš tolo buvo laikraščiuose gyventas, todėl konferencija bandė rimčiau ir giliau išvelgti minėtan klausiman ir po ilgų apkalbėjimų, užbaigdamą posėdį, atrado už reikalingą išrinkti komisiją, kuriai pavedė tą klausimą, apdirbus giliau ir plačiau, perduoti dėl apsvartymo sekančiam konferencijai.

Komisija savo posėdžiuose visapusiškai tardė-gvildeno, aiškinoi statistikos klausimą ir priejo prie sekančio išvedimo: Plačioje prasmeje to žodžio, statistika yra tyrinėjimas arba mokslas apie žmonių daugumą, paremtas ant skaitlinių ne pavienių asmenų (ypatų), bet aplamai visų, draug su visais jų gyvenimo apsi-reiškimais. Todėl ir lietuvių Amerikoje surašai, reikia daryti pilni, teisingi, išgalūs, nesidrovint gyvenimo blogų ir silpnų pusių, neapleidžiant jų, neignoruojant, taip gi gerųjų pusių nenugiriant nei klatingai nudidinant.

Tokia statistika turės apšviesti mūsų gyvenimą iš visų pusių; jįjė parodys mūsų dvasišką ir medžiagišką turta, mūsų spekas, o taipgi ir kultūros laipsnį, ant kurio mes randames tarpe kitų tautų Amerikoje.

Statistika, jeigu nevisotina, tai bent dalinė, tų lietuviškų kolonijų, kur tokia statistika galima padaryti, turi jįmti se-

kančius klausimus arba rubrikas:

1) Vardas, pavardė, lytis ir kur gimęs? 2) Kiek turi metų? 3) Ar vedęs ir kur: Lietuvoje ar Amerikoje ir kur šeimyna? 4) Ar moka skaityti ir rašyti ir kokius laikraščius skaito? 5) Ejo ar eina ir, kokį augštesnį mokslą? 6) Kuom užsiima arba kokį darbą dirba? 7) Kiek uždirba ir kaip dirba: nuo valandų arba nuo stukių? 8) Ar turi nejudomą turta ir kokia jo vertė? 9) Ar priguli prie draugijų ir prie kelių? 10) Kiek metų kaip Amerikoje? 11) Priežastis emigracijos? 12) Ar ketina grįžti Lietuvos? 13) Ar turi ukėsystės (pilietiškumo) poperius ir Kokius? 14) Ar lanko bažnyčią, kokią ir ar priguli prie parapijos? 15) Iš kokio pavieto atkeliavo? 16) Apart prigimtos kalbos, ar daugeliu kalbų susikalba?

Komisija, sutvarkiusi rubrikas, atrado, kad surinkus statistikos medžiagą, pagal augščiau nurodytas rubrikas, statistas galėtų padaryti rimtus išvedimus, kurie maždaug apšviestų Amerikos lietuvių gyvenimą.

Svarstyti arba kalbėti apie statistiką, tai da toli gražu ne patsai darbas. Iš kalno reikia pasakyti, kad iki nebus tam tikro fondo, tai yra pinigų sutaisymui blankų ir už laikymui darbininkų-statistų, negalima bus pradėti rimtos statistikos.

Mat svarba yra ne rinkime medžiagos delei statistikos, bet josios sutvarkymas, apdirbimas ir išvedžiojimai, kurie būtina reikalauja daug laiko, daug darbo ir daug iškaščių.

Komisija atrado už reikalingą sušaukti antrą konferenciją, kuri įvyko 25 rugpjūčio š. m.

Antra konferencija, išklausiusi komisijos raporto ir priėmusi jį su tulais pataisymais, patvirtino: kad rinkimas statistikai medžiagos ir išvadžiojimai yra darbas painus ir nelengvas, reikalaujantis daug triuso, daug iškaščių (pinigų) ir specialistų darbininkų.*

Tečiaus, antra konferencija, nurodžiusi svarbesnius punktus statistikos klausime, pavedė tą vel antrai komisijai apdirbti ir sutvarkius apskelbti laikraščiuose, kad visuomenė svarstyty.

Visuomenės svarstymui parodė.

duodame šiuos punktus: 1) Statistika visuomeniškas darbas. Taigi visuomenė turėtų išrinkti komitetą, kurio priederystė būtų rupintis statistikos fondu. 2) Turėtų prisidėti prie įsteigimo fondo ir padaryti jau pradžia vyriausios ir turtingiausios draugijos Amerikoje. 3) Prie komiteto, kuris suranda žinovus ir specialistus statistikai darbininkus, turi būti atskira įstaiga (biuras) su archyvu. 4) Biuras, pagal reikalingumą, nurodo skyrius, kokius statistikos medžiagos rinkėjai privalo užpildyti.

Komisija talpindama šį straipsnelį „Vienybeje Lietuvos“ meldžia ir kitus laikraščius perspauzdinti, idant tuom ir platesnę visuomenę paakinti prie svarstymo taip svarbaus ir gilaus klausimo, koku yra statistika.

Nejudinamoji nuosavybė.

(Keletas žodžių prie lietuvių kolonizacijos.)

Mes tankiai kalbame apie nejudinamąją nuosavybę. Nejudinama nuosavybė yra tai žemė ir namai, ir kiekvienas su pasigėrėjimu trokšta toki turta įgyti. Daug tukstančių metų atgal, tokią nejudinamąją nuosavybę, kaip žemę, žmogus galėjo sau laisvai pasiimti, ją išsidirbti ir ant jos apsigyventi. Namus galėjo sau pasistatyti, kur nori, pasirenkant medžius iš bent girios, ir už tą viską nereikėdavo mokėti nei grašio, kadangi tų laikų žmonės dar nežinojo vertės auksa nei sidabro, nei gi iš jo gimstančios vergijos. Pamatinis supratimas pas juos buvo toki, kad medžiai ir žemė—kas dabartiniam laikui skaitosi nejudinamoju turta—yra tai visų savastis, nes tai paties Dievo turta, kuris turi visiems žmonėms lygiai priklausyti. Bet, šimtmečiams einant ta nuomonė persikeitė. Žmogus gyvenantis ant žemės, įvede privatinį turta, kurio atvaizdinimui išrasta mainas pinigais. Dabar pamažėl, žemė ir namai pradėjo pereidinėti į privatiškų ypatų rankas; bu-davo tai stipresni per prievartą pasisavina, tai paskiaus užpinigus nuo visuomenės atperk-ka žemę ir miškus. Tankiausiai žmonės fiziškai tvirtesni pavergdavo silpnesnius, užim-davo didelius žemės plotus,

pasisavindavo girias, auksą ir sidabrą, iš kurių vėliaus pradėta dirbti ir pačius pinigus; galiaus apskelbdavo silpnesniems, kad tas viskas esąs jų nuosavybė; jeigu silpnesnieji noredavo kiek nors nejudinamojo turto įgyti, tai jau turėdavo už pinigus nuo stipresniųjų pirkti. Bet nupirkimui reikėjo pinigų, o tie juk buvo taip-pat tvirtesniųjų rankose; tad silpnesniems prisiejo tvirtesniųjų pasisavintoji žemė apdirbti, iš jos įvairius mineralus iškasti—žodžiu, dirbti tą viską, kas tik tvirtesniams buvo reikalinga. Tokis darbas buvo apmokamu, tai yra, už jį dirbantį gaudavo pinigų, ir kiek-nors jų sutaupojė, galėjo ir jis jau tapti savininku nejudinamojo turto—galėjo pirkti žemės.

Toliaus ši sistema taip gi išsidirbo ir prie jos žmonės taip priprato, kad net pradėjo visi mąstyti, jogei kitaip ir buti negali—diduomenė mąsto panašiai da ir šiandien ir be mažiausios abejonės galime sakyti, kad dar taip mąstys per daug sekančių šimtmečių, ar gal net taip ilgai, pakol pinigas nenustos savo galės. Taigi tie žmonės, kurie tai sistemai—dirbti ir uždarbi, beje pinigus taupoti—anksčiau pasidavė ir savo gady-nės ekonomiskąjį klausimą pradėjo suprasti, kur-kas didesnę laimę sutiko savo gyvenime, negu tie, kurie priprato vien kitiems dirbti ir tik iš to sau už-igandėdino. Šių pastarųjų gyvenimas buvo apvertėtas daug metų atgal, apvertėtinas yra ir šiandien-dabar, ir dar bus tokiu per daug—daug sekančių metų...

Tautos nors kažin kaip pažengia civilizacijoje, vienok nesuranda savo nariams kitokio budo užtikrinimui ateities, kaip tik patarimą, kad kiekvienas pasistengty įgyti kokią-nors nejudinamąją nuosavybę: žemės sklypelį, namus, etc. Taip ve ir Amerikoje kultūros šalyje, įvairių tautų žmonės mėgina apsigyventi kiek galima artesnese tarp savųjų žmonių apylenkėse, apsi-perka sklypelį žemės—savasties ir net neįsileidžia į tas vietas kitataučių. Tik pas lietuvius gi, ant nelaimės, nors jie ir yra žemdirbių šalies vaikai, nėra da išsidirbusio supratimo, kokią turi didelę svarbą sutaupojimas pinigų ir įsigijimas nejudinamosios nuosavybės. Per tai mes ir matome, kaip Amerikoje lietuvių žemai pasilaiko. Jei da dirba

fabrike, tai turi kur galvą priglausti; o jei ne, tai paskutinį grašį išmoka namelio randomis, pravalgo ir lieka amžinai neturtėliais. Tuotarpu airis, žydas, vokiečiai sudaro iš lietuviu visus jo grašius, nes anie tankiausiai valdo žemes, namus, sankrovas ir tt. Rods kartais buna da ir taip, kad vienas ar kitas lietuvis, nusi-žiurėjęs į svetimtaučius ir nutuokęs jau vertę nejudinamosios nuosavybės, bando šiokią-tokią ir jis įsigyti. Bet ant jo nelaimės, jis neužsitiki savo tautos žmonėms, kurie jam sąžiningai patartų, kur ir ką pirkti. Lietuviai eina vienas pas žydą, antras pas anglą, trečias pas vokiečių, aių, lenką. Lietuviai savuosius žemes ar namų pardavinėtojus Amerikoje vadina „išnaudotojais“, o eina įieškoti tokių-pat iš-naudotojų tarp svetimtaučių, užmiršdami, kad lietuvių drovėsis savo vientautį nusarkiausti ar apgauti, nes jam reikės paskui gyvenime su tais pačiais žmonėmis susitiktytuom tarpu svetimtautis, žemes ar namų maklierius, tai jau tikrai nesigailės nulupti kailio lietuviui, kurio jis niekad gyvenime nebesusitiks. Taip lietuvių ir susijieško sau tokius, kurie juos išveža kur į laukus, į pelkių pakraščius ir įkalba jiems auksiniais žodžiais nusi-pirkti gabalą dumblo. Žinoma, tuomi jie begėdiškai mūsų žmonelius klaidina, traukia į prapultį ir išsklaido juos į vis šaš puses. Paimkime, kad ir pačią žemę, nors ji da ir nevisiška butų dumbblas. Mat agentai įperša lietuviams pirkti sklypelį tame ar kitame krašte. Jeigu jau kada nors lietuvis ir pasistatys tenai stubelę (jei jau bus tai ne pelkė-je), tai jis paskui tarp kažin kokių žmonių atsiras,—škurs, ilgesis, nyks ir ištautės. Tuotarpu su savaisiais žmonėmis susitariant, galėtų prie kruvos lietuvių apsipirkti žemės sklypelius, statyties savo kolonijas-nausiedijas, namelius ir apsigyventi vis tarpe savųjų.

Tą patį lietuvių gauna iš svetimtaučių maklierių ir gata-vius namus pirkdami. Nusi-perka kur tarp nežinomų žmonių ir buna neapkenčiami ir vargsta. O agento jau nebesugausi, įdavei jam savo sunkum prakaitu uždirbtus skatikus, ir pašvilpk paskui jį.

Labiau apsišvietusių tautų iševiai Amerikoje ne tik rupinasi įsigyti nejudinamąją nuosavybę, bet žiuri, kad tokiu butu ir atsakančioje vie-

toj,—eina pas tuomi užsiimančius savo tautos žmones, ant kurių gali pasitikėti, kad padarys viską gerai. Todėl ir lietuviams reikėtų bent syki susiprasti, jogei jiems daug geriaus ir parankiaus, norint nusipirkti žemes sklypelį ar namus, kreipties prie tą reikalingą suprantančių žmonių-lietuvių. Neuzginčijamas yra faktas, jogei nežiurint, kokius idealus turėty savyje žmogus, butų jis raštininkas ar filosofas, jis visuomet savo tautos laikysis, rašydamas savo veikalus stengsis panaudoti medžiagą iš gyvenimo savo tautos žmonių, ir jis visuomet bus artimesniu saviems negu kitataučiams, ar tai mažuose ar dideliuose savo gyvenimo žingsniuose. Geriausias ir ištikimiausias kasdieniniam gyvenimui draugas, žmogus turi vis tik iš savo tautos žmonių. Dėlko tatau taip? Dėl to, kad tame yra neišvengiamas žmogaus prigimimas, ir idant atšalti-ištautėti, tam ima daugelį metų. Pagal tai mes ir galime išvesti, jogei visokeriopuose atsitikimuose savatautis visuomet savatautį pirmiaus paguos, sušėls, patarlaus ir visuomet bus artimesniu jam patarti ir duoti gerą rodą visokiuose atsitikimuose.

Tad ir šiame klausime, kaip ta išsigijime nejudinamosios nuosavybės, butų geistina, kad visi lietuvių kreiptųsi prie savataučių, nes žinant jau, kad iš prigimties vienos tautos žmonės yra viens-kitam artimesni, galime spręsti, kad ir reikalus geriau ir sąžiningiau atliks.

Tam tikslui, idant pajudinti lietuvių kolonizacijos klausimą, taip pribrendusį ir reikalingą išmintingai išrišti, man užėjo ant minties parašyti ištiesą straipsnį su savotišką projektą, kuris kam gal atrodytys gana keistu. Man pačiam atrode išpradžių lyg tai panešėty į reklamą privatinio užsiemimo; vienok giliau pažvelgus tas įspudis užleidžia vietą labai naudingai praktikai. Aš norėjau priminti apie Brooklyne susitvėrusią lietuvių progresivišką bendriją, susidedančią iš kompetentų žmonių, po vardu „Lithuanian Realty Company“. Šios bendrijos dabartiniai nariai da pirma susitvėrimo daugel kartų susiję ir svarstę šį klausimą, kad lietuvių kolonistų reikalai stovi iki kol rankose nelabai ką apie teisybę paisančių agentų—žydų, lenkų, airių ir kitų,—o iš dalies galima net atras-

* Ar nepadidinta tas viskas?—Red.

